

nastalou situaci, zneužil své dominantní postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), na trhu poskytování dopravních služeb v regionální linkové autobusové dopravě na území Ústeckého kraje, a to na újmu spotřebitelů poptávajících služby veřejné linkové regionální autobusové dopravy na území Ústeckého kraje.

Toto jednání bylo žalobci do budoucna zakázáno a žalobci byla uložena pokuta ve výši 700.000,- Kč. Zároveň bylo samostatnou výrokovou částí prvostupňového rozhodnutí, napadeným (druhostupňovým) rozhodnutím potvrzeného, deklarováno, že k porušení § 11 odst. 1 ZOHS přerušením provozu 2135 spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje dne 1.8.2006 bez objektivně ospravedlnitelného důvodu nebylo ve správním řízení prokázáno.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce napadá shora uvedené rozhodnutí v celém rozsahu; žalobní body obsažené v žalobě soud strukturoval následovně:

Žalobce jednak namítá vyloučení správního úřadu z rozhodování, neboť ještě předtím, než v dané věci rozhodl správní orgán prvního stupně, se předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vyjadřoval pro média v tom smyslu, že je žalobce předmětným správním deliktem vinen a bude mu uložena pokuta. Takto nepřipustně a předjímacím způsobem působil na rozhodovací činnost správního orgánu prvního stupně, kdy sám jako odvolací orgán presumoval svoje vlastní rozhodnutí předtím, než rozhodl prvostupňový orgán. Obdobně se vyjadřoval ještě předtím, než proběhlo řízení ve druhém stupni. Proto je podle žalobce důvodné se domnívat, že existují důvody pro podjatost předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

Žalobce dále dovozuje bližší kontakt předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a právního zástupce Ústeckého kraje, jenž ve vztahu k posuzovanému jednání žalobce podal na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže podnět k zahájení správního řízení. Žalobce poukazuje na to, že předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se v médiích vyjádřil, že tohoto zástupce, stejně jako další právníky, zná a tyká si s ním. Žalobce v této souvislosti považuje žalobce za nepřipustné, aby se státní úředník v postavení rozhodujícího správního úřadu účastnil soukromým večírků právních zástupců možných účastníků řízení; i tato skutečnost je podle žalobce důvodem pochybností o podjatosti předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Vyloučit vedoucího ústředního orgánu státní správy pro podjatost podle § 14 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nelze, a je tedy nepochybné, že za existence stávající platné právní úpravy není možné vést řádné správní řízení. Žalobce namítá, že § 14 odst. 6 správního řádu, který brání prohlásit předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže za osobu vyloučenou ze správního řízení, je ustanovením, jež je v rozporu s ústavním pořádkem garantujícím právo na spravedlivý proces (čl. 6 odst. 1 Úmluvy vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), a proto žalobce navrhuje, aby soud předložil věc Ústavnímu soudu ke zrušení § 14 odst. 6 správního řádu.

Žalobce dále poukazuje na bod 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, kde se uvádí, že Ústecký kraj disponoval informacemi, které v rámci své

úřední činnosti získal krajský úřad od žalobce jakožto účastníka řízení při vydávání licencí. K takovým skutečnostem však nesmí být přihlíženo s poukazem na § 51 odst. 1 správního řádu. Z toho žalobce dovozuje další skutečnost nasvědčující vyloučení předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jakožto oprávněné úřední osoby z podjatosti.

Dále žalobce namítá a podrobně argumentuje věcnou nepřislušnost správního úřadu – žalovaného. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že se na žalobce nevztahuje vyjmutí z působnosti ZOHS podle jeho § 1 odst. 3. Žalobce dovozuje a podrobně argumentuje, že zajišťování veřejné linkové osobní dopravy v režimu závazku veřejné služby není založeno existencí smlouvy o závazku veřejné služby, ale rozhodnutím správního úřadu o udělení licence. Právě licence zakládá podle žalobce existenci právního vztahu k závazku veřejné služby, nikoliv samotná smlouva s krajem, která pouze upřesňuje technické a ekonomické podmínky poskytování předmětné služby. Žalovaný nevyčkal výsledku řízení o podaných kompetenčních žalobách v této otázce, ač měl, neboť pokud by bylo rozhodnuto o tom, že kraj nebyl oprávněn uzavírat smlouvy o závazku veřejné služby, mělo by toto rozhodnutí zásadní vliv na posouzení věcné příslušnosti žalovaného k rozhodování v dané věci. Nevyčkal-li přitom žalovaný na rozhodnutí o kompetenčních žalobách, měl si jako předběžnou otázku vyřešit vztah čl. 14 odst. 1 Nařízení Rady EHS č. 1191/69 a § 19 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), ve vztahu k oprávnění kraje uzavírat za stát smlouvy o závazku veřejné služby. Za současné právní situace pak neměl k § 19 odst. 1 silničního zákona pro rozpor s normou vyšší právní síly přihlídnout a čl. 14 odst. 1 uvedeného nařízení aplikovat přímo způsobem v souladu se stanoviskem Ministerstva vnitra, na které žalobce rovněž poukazuje. Neučinil-li tak podle žalobce správní úřad, je povinen tak učinit soud. Proto žalobce navrhuje, aby soud věc předložil Ústavnímu soudu ke zrušení § 19 odst. 1 silničního zákona. Dojde-li ke zrušení předmětného ustanovení, bude jednoznačně jediným oprávněným k uzavírání příslušných smluv toliko stát, zastoupený přímo Ministerstvem dopravy.

Žalobce rovněž zpochybňuje samotný závěr žalovaného, že žalobce není vyjmut z věcné působnosti ZOHS na základě § 1 odst. 3 ZOHS. Podle žalobce je naopak tento vyjmut, neboť poskytuje služby obecného hospodářského významu, kdy zajišťování těchto služeb by bylo podle žalobce aplikací ZOHS vyloučeno.

Žalobce není podle svých žalobních tvrzení ani soutěžitelem podle § 2 odst. 1 ZOHS, neboť se neúčastní hospodářské soutěže a tuto nemůže svým jednáním ovlivňovat. Tu žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný sám v minulosti k celé řadě podnětů žalobce, který se domáhal jeho zásahu proti chování Ústeckého kraje, který vystupoval jako soutěžitel, ovlivňoval hospodářskou soutěž v dané oblasti a zneužíval své postavení dominantního zadavatele veřejných služeb, nerozhodl a dané podněty ignoroval, aniž by je řádným procesním postupem odložil. Žalovaný v těchto případech prostými přípisy svoji věcnou příslušnost k řešení těchto podnětů odmítal s poukazem na to, že se ZOHS na danou problematiku nevztahuje. V rozporu s tímto přístupem k podnětům žalobce však ve skutkově podobném případě podnětu Ústeckého kraje směřujícího proti žalobci zasáhl a řízení zahájil. Takový postup žalovaného je dle žalobce nepřipustný a rovněž odůvodňuje podezření z podjatosti z konkrétních oprávněných úředních osob, které v řízení a rozhodování zjevně stranily